

LADISLAV OGOREK:

Ivan Hribar.

Ob sedemdesetletnici njegovega rojstva.

Trd bodi, neizprosni, mož jeklen,
kadär braniti je časti in prave
narodu in jeziku svojemu!

Josip Jurčič.

ed najodličnejšimi sinovi našega naroda stoji minister Ivan Hribar, danes prvi kraljevi pokrajinski namestnik v Ljubljani, mož izredne delavnosti in vztrajnosti, ki vse svoje življenje misli na svoj narod in dela zanj.

Rojen je bil Ivan Hribar dne 19. septembra 1851. v Trzinu pri Mengšu v kamniškem okraju v preprosti kmetiški hiši. Šolal se je v Ljubljani in Novem mestu, kjer se je začel že v prvih gimnazijskih razredih učiti ruskega in češkega jezika. Že kot mlad dijak se ni čutil samo Slovenca, ampak se je s ponosno samozavestjo imenoval tudi Slovana. Zato so že mladeniča začele zasledovati tedanje Slovanom neprijazne oblasti, ki so Hribarju nehote naravnale pot v zlato slovansko Prago.

Tukaj se je šele prav navzel iskrenega slovanskega duha ter si pridobil velik krog odličnih prijateljev, ki so ga vedno krepko podpirali, kadarkoli je iskal pri njih pomoči v zadevah, tičočih se koristi našega naroda in posebe naše bele Ljubljane. Razvoj in napredek Ljubljane sta bila Hribarju vedno pri srcu.

Ko se je vrnil iz Prage v Ljubljano, so ga someščani poslali v ljubljanski občinski svet, kjer je jako uspešno deloval dolgo vrsto let. In ko je l. 1895. strašni potres malone razrušil Ljubljano, so Hribarja izvolili za ljubljanskega župana, zavedajoč se, da ne morejo usode nesrečnega mesta izročiti bolj skrbnim in deloljubnejšim rokam. Nihče se ni varal v pričakovanju! Ob neumornem delu župana Hribarja se je iz razvalin dvignila Ljubljana vsa prenovljena in polepšana.

Hribar, ki se je bil priučil vsem slovanskim jezikom, je gojil najožje vezi z vsemi slovanskimi narodi. Mnogokrat je potoval na slovanski sever in slovanski jug, kjer je seznanjal naše slovanske brate z vrlinami, potrebami in zahtevami našega naroda. Povsod je z besedo in peresom dvigal našo čast, skrbel za naš ugled in se neustrašeno boril za naše pravice. Kot deželni in državni poslanec in kot župan ljubljanski je vedno in povsod v polni meri izvrševal prosto

voljno prevzete dolžnosti v korist naše splošnosti in v duhu slovanske vzajemnosti.

S tem pa si je nakopal smrtno sovraštvo bivše Avstrije. In ko je izbruhnila svetovna vojna, so Hribarja zaprli kot državi nevarnega človeka ter so ga vlačili po ječah in taboriščih. Ko pa se je Avstrija

razsula ob zmagi srbskega orožja, se je Hribar vrnil v osvobojeno domovino. Naša vlada ga je poslala kot prvega ministra poslanika naše kraljevine v Prago, ki je svojega dobrega, starega znanca z navdušenjem sprejela. Iz Prage je pozval naš kralj Hribarja v Ljubljano

kot svojega prvega pokrajinskega namestnika. Bela Ljubljana je slavnostno sprejela svojega zaslužnega častnega meščana.

Slovenska mladina vidi v Ivanu Hribarju vzor neutrudnega in vztrajnega narodnega bojevnika, ki se ne ustraši nobenih zaprek in nobenih težav, kadar hoče, more in mora koristiti in služiti domovini! Ivan Hribar dokazuje slovenski mladini, da se more sin preproste kmetiške hiše z lastno silo in neomajno, jako voljo dvigniti tudi do najvišje častne, pa odgovornosti polne službe.

Naš list ima še poseben vzrok, da se spominja rojstvene sedemdesetletnice Hribarjeve. Ko smo pred XXIII. leti ustanavljali »Zvonček«, nam je stal z dejansko pomočjo ob strani v Zagrebu Ljudevit Tomšič, v Pragi Jan Lego in v Ljubljani tedanji župan — Ivan Hribar. Tomšiča in Lege danes ni več med živimi. V svobodni domovini pa živi krepak po telesu in zdrav po duhu Ivan Hribar, ki mu k njegovi sedemdeseti rojstni slavi naš list pošilja iskrene čestitke in pozdrave!

JANKO LEBAN:

Usmiljeni deček.

S tari oče Petranov je imel navado, da je o ugodnem vremenu rad sedel pod hišno lipo ter kadil svojo pipico tobaka. Nekega pomladnega dne je zopet tu sedel ter gledal v jasno nebo. Zdajci priskaklja k njemu njegov vnuček Jožek. Kodravo glavico skrije staremu očetu v naročje in se veselo smehlja, kakor da se mu je bogve kaj tako prijetnega prigodilo.

»Jožek, pa se ti je le kaj dobrega prigodilo, ker si tako vesel? Čitam ti to iz oči!« pravi ded.

»Da, da!« odgovori deček. »Le pomisli, dobri dedek! Danes smo sedeli pod drevesom v gozdu jaz, Lukčev Janezek in Mlinarjev Dolfek. Igrali smo se štacunarje. Kar nekaj zašumi v drevesnem listju in — misli si naše začudenje! — majhen ptiček pade iz gnezda na tla! Videl sem takoj, bil je čižek. »Uboga živalca!« sem rekel, Lukčev Janezek pa приметne: »Ah, kaj! Pusti ga, saj vidiš, da je mrtev; igrajmo se naprej!« —

»Ne!« zakliče Mlinarjev Dolfek. »Ta ni še mrtev, saj se še giblje. Pohoditi ga hočem do mrtvega, da se ne bo dalje mučil!«